

Katrine: Kamæleon

Udadtil en pæn facade. En stabil hverdag.

Jeg græder under bruseren. Slukker for vandet.

Klæder mig på. En pæn nystroget skjorte. Sætter håret.

Forsøger at smile venligt til mig selv i spejlet, før jeg går ud ad døren.

Forsøger at komme i tanke om, hvad jeg skal præsentere på mødet om lidt.

Tillader at give sorgen og tankemylderet lidt plads. Når jeg når hen til Søerne, skal jeg stoppe tankerne.

Trafikken er tæt og hektisk. Jeg bliver træt af en mand, der hverken overhaler mig eller trækker ind til siden, så andre kan komme forbi. Nu når jeg hen til søerne. Solen står lavt, smukt og orange. Det er ved at blive efterår.

Det bliver grønt. Jeg smiler alt hvad jeg kan. Kunstigt. Til det bliver naturligt. Jeg vil gerne være frisk og energisk, når jeg er fremme på arbejdet.

Skærmet bag mit skrivebord tjekker jeg en besked fra dig. hcG niveauet er ikke steget. Vi havde håbet. I går frygtede vi mest. Du havde blødt lidt. Indeni bliver jeg trist. Udenpå skærmer jeg mig. Føler mig tom. En prikken i ansigtet.

Hvis jeg var alene i en stor skov, ville jeg skride. Jeg er aldrig alene i en skov. Hvor kan man overhovedet skride, når man bor i en tæt beboet by? Bor i en lejlighed med papirstynde vægge. Når man sidder på et storrums kontor. Omgivet af kollegaer, der ikke har den fjerneste anelse om, hvad du lige har skrevet til mig. Hvad vi gennemlever. Har gennemlevet.

Mine kollegaer taler om deres børn i frokostpausen. Om en skøn familietur til Malmø. Jeg tager en bid mad, smiler venligt. Prøver at tale med om, hvor skøn Malmø er. Hvor billige

oste man kan købe i ICA. Jeg fordyber mig i arbejdet. Glemmer tiden. Det er ved at blive mørkt.

Jeg går ud til min cykel. Trækker vejret dybt. Et barn skriger af lungernes fulde kraft. Han gider ikke med sin mor ud at handle.